

יער לפיד – סגר שני

השבוע בימי הסגר ניצלתי את ההזדמנות לטיול בוקר ביער לפיד הסמוך לביתי.

אני אוהב את הליכת הבוקר, היער במופע סתווי, המחשבות, הקרירות, השקט והאור של שעות הבוקר המוקדמות.

בדרך כלל אני צועד לבד עם התחושה שהיער חובק ומכשף אותי.

צעדתי על השביל, בקרחת היער פניתי ימינה והתחלתי לעלות במעלה הגבעה.

בפנייה שמאלה היא יצאה מבין העצים, עליזה, מדי פעם אני פוגש אותה ביער, קצת מוזרה אבל השיחות איתה קצרות, משונות ומעניינות. היא מתקרבת אלי אוחזת בזר של עלי זוטה וקורנית "בוקר טוב יואל קראתי את הפוסט שלך בנושא זמן, מעניין! אשמח לשוחח איתך על הרעיון, אולי תבוא אלי לתה היום ב 18:00" ? תודה אשמח, אלו ימים שיש לי שפע של זמן פנוי, אבל את יודעת שאני מעדיף קפה! היא חייכה "מכירה אותך, - תביא את הקפה שלך, אני מכינה תה! אצלי ב 18:00 אל תאחר" - הסתובבה ונעלמה בין העצים.

17:30 סגרתי מאחורי אחרי את השער ונכנסתי ליער, בקצה העלייה, פניתי שמאלה לשביל המוביל לבית של עליסה, האור של אחר הצהריים בסתיו נפלא, הוא מאיר את היער באור שונה מהאור של הבוקר, מעלי המולה, עורבנים כחולי ציצית מקפצים בקולי קולות בין הענפים, לא סתם פירוש השם שלהם "צווחן" ו"פפטן".

מרים את העיניים ובין צמרות העצים מבחין בחזיונות שלא היו בבוקר.

שומע צעדים מהירים מאחורי, מסתובב ורואה ארנב לבן לבוש בחליפה לבנה צועד מאחורי "אני מבין שאנחנו לאותו מקום", אם גם אתה למסיבת התה של עליזה אז כן, הוא חייך וחשף שתי שיניים גדולות ולבנות, משך שרשרת קצרה מכיס המעיל הוציא את שעון הכיס שלו הביט בו והכריז "אם לא נמהר נאחר" חייכתי בחזרה הרי כולם יודעים שהשעון של הארנב (כמו כל השעונים שיש לו בבית) כבר שנים לא זז, הוא צעד לצדי בצעדים קטנים ומהירים "אנחנו מאחורים", מתנשף ניסיתי לעמוד בקצב ההליכה שלו.

בקצה השביל, מתחת לעץ לפני הבית של עליזה ניצב שולחן ערוך עם מפה משובצת, הכובען כבר היה שם ושתה תה, נמנמן ישב מימינו שקוע בשינה עמוקה.

עליזה יצאה מהבית עם שני קנקני חרס אחד עם תה זוטה ובשני מים חמים לקפה שלי, "נפלא 18:00 הגעתם בדיוק בזמן"

נמנמן התעורר והגיש לה את הספל שלו, התיישבתי מולו, הוצאתי את קופסת הקפה שלי עליזה קרבה אלי ספל חרס מצויר, שמתתי שתי כפיות קפה, עליזה מזגה לספל מים חמים, בחשתי בתנועות מעגליות, ריח הקפה התערבב עם ריחות היער, עליזה הניחה את קנקן המים מולי, העבירה אלי כד חרס קטן עם חלב חם, התיישבה והחלה לספר:

"בדרך כלל אני מגיעה למסיבות תה שלא הוזמנתי אליהן, הפעם החלטתי להזמין אתכם למסיבת תה משלי, תטעמו מעוגת התפוז שהכנתי הבוקר ותקשיבו:

השבוע כשטיילתי ביער, למטה בוואדי, סמוך לנחל מודיעין, נפלתי לבאר עתיקה, אפשר שהבאר הייתה עמוקה מאוד, או אולי נפלתי לאט לאט, כך או כך היה לי המון זמן להביט סביבי ובעוד אני נופלת שאלתי את עצמי מה יקרה בעוד רגע?"

כולם הביטו בעליזה וניסו לדמיין את הנפילה לבאר ואת תחושת הזמן שחלף.

דממה השתלטה על מסיבה התה של עליזה, כל אחד מאתנו צלל בדמיונו לבאר משלו וניסה לחוות את הנפילה לאט לאט ואת תחושת הזמן שחלף. נמנמני נשען לאחור, עצם את עיניו עם ספל התה ביד, הארנב הציץ בשעון הכיס שלו, עליזה מזגה לי מים חמים לסיבוב שני של קפה, הכובען הניח את ספל התה על השולחן ובהה בעליזה. הזמן..... עצר מלכת.

את השקט המופלא הפיג עורבני שהתיישב על ענף בסמוך לשולחן ופצח במחרוזת חיקוי ציוצי ציפורים שונות.

הכובען הרים את ספל התה שלו, לגם לגימה רועשת, צפה בעורבני ושאל "למה דומה עורבני לשולחן כתיבה?" עליזה הניחה את ספל התה שלה ופנתה בכעס לכובען

"אני חושבת שהיית יכול לעשות שימוש יותר טוב בזמן", אמרה,
"מאשר לבזבז אותו על חידות שאין להם פתרון."

"לו הכרת את הזמן כמוני", אמר הכובען,

"לא היית מדברת על לבזבז אותו, הוא לא אחד שמתבזבז"

"אני לא יודעת למה אתה מתכוון", ענתה עליזה

"ודאי שלא!" אמר הכובען, מנער את ראשו בבוז.

"אני מתערב שלא דיברת עם הזמן אפילו פעם אחת!"

"אולי לא", ענתה עליזה בזהירות "אבל אני יודעת איך לנצל אותו."

"זהו! זה מסביר הכל", אמר הכובען

"הוא לא סובל שמנצלים אותו. ובכן, לו ידעת לשמור איתו על יחסים טובים,
היה עושה בשעון כמעט כל מה שהיית מבקשת ממנו."

כולם השתתקו, עליזה ניסתה להבין מה לא בסדר ביחסים שלה עם הזמן, הארנב קפץ הציץ בשעון הכריז בחרדה "השעה 18:00 סליחה אני מאחר" ונעלם ביער, נמנמני התעורר מההמולה התנצל "אני הרוג מעייפות זה הזמן שלי, אני הולך לישון" קם והלך לאט לאט לאורך השביל.

הכובען לגם עוד לגימה מהתה, קם והכריז:
"מהשיחות שלי עם הזמן הוא הסביר לי ששנים רבות בזבזתי זמן, עכשיו הזמן מבזבז אותי",
סידר את הכובע על הראש והלך.

עליזה החלה לפנות את השולחן מספלוני התה ושאריות עוגת התפוזים, פתאום נעצרה,
נעצה בי מבט מוזר ואמרה:
"אלוהים! כמה הכול מוזר היום! ועוד אתמול הכול היה ממש כרגיל. מעניין אם החליפו אותי
בלילה? רגע: אנסה להיזכר: האם זאת אני שהתעוררתי הבוקר? תגיד נפגשנו הבוקר על
השביל ביער?
לגמתי את הלגימה האחרונה של הקפה וניסיתי להיזכר האם באמת פגשתי אותה על השביל
או שזה עוד אחד מהחזיונות של הזמן האחרון.

עליזה נייערה את המפה המשובצת, הסתכלה עלי ואמרה:
"אין טעם לנסות, אי אפשר להאמין בדברים בלתי אפשריים, כנראה שיש הגיון בשיגעון של
הכובען"

ירדתי בשביל המוביל לשער, יצאתי מהיער, סגרתי את השער מאחורי, הצצתי בשעון 17:30
איך שהזמן מתנהג בימי הקורונה....

יואל שתרוג – "אדמה יוצרת" סגר שני – לפיד 2020

